

“NAKŞİBENDİ TARİKATINDAKİ SIR”

Şâh-ı Nakşibend -kuddise sırruh- Hazretlerimiz:

“Biz nihayeti bidayete yerleştirdik.” buyurmuşlardır.

Yani diğer yolların nihayetinde elde edilen, Tarikat-ı Nakşibendiye’de başlangıçta elde edilir.

Size bu sırrı şöyle arz edelim:

Fenâfillâh’a ermiş bir Mürşid-i kâmil, müridin ruhunu bizzat tasarrufa alır ve birkaç ay gibi kısa bir zaman içinde; Allah-u Teâlâ’nın izni kadar, varması mukadder olan makama kadar mânen çıkarır. Ruhâniyet nefisten o an için ayrılmıştır, nefisten ayrı olarak çıkar ve o çıkışta büyük bir kuvvet kazanır. Müridin bundan haberi olmaz. Nefsi de o zaman tezkiye ettirir, onu harekete geçirmez. O anda hakikaten yürüyor, yürüdüğünü de görüyor, mânevî bir haz içindedir. Fakat istidâdı olan son noktaya kadar çıktıktan sonra bırakılır, orada tutunamaz, tekrar eski makamına düşer. Çünkü çıktığı o yer o anda onun makamı değildir. Oraya rûhen çıkmıştı, nefisle mücadele etmeden çıkmıştı. Fakat oraya nefisle çıkması icap etmektedir.

O güzel yerleri gördüğü için, bundan sonra artık çocuğun yeni yürümeye başladığı gibi, o da düşe kalka o noktaları yeniden tırmanmaya çabalar. Çıktığı yer çok güzel olduğu için, bütün gücü ile oraya çıkmaya azmeder. O iki aylık çıkışı şimdi kim bilir kaç senede çıkabilecek? O zaman çıkarılmıştı; şimdi ise nefis var, şeytan var, dünya meşgaleleri, maişet derdi var. O mânevî haz ona güç verir, artık ruhâniyet ile cismâniyet ciddi bir mücadeleye başlar. Çünkü nefis bütün gücüyle engel olmak ister. Fakat mücadele ederse, o nisbette muvaffak olur. Ruh kuvvet bulunca, nefis ister istemez ruha tâbi olmak mecburiyetinde kalır. Ruh kuvvet bulduğu için, nefisle mücadele kolaylaşır.

İstidadı olduğu için, çalışırsa nasibi olan yere kadar çıkabilir. Amma bir sene, amma on sene, amma yirmi sene, amma elli sene sonra... Nasıbdar olan mürid nasibini aldıkça gider. Nasibi varsa bir gün “Murad” bile olur.

Tarikat-ı Nakşibendiye’nin, yolu kestirmeden alışı buradan doğuyor. Mürşid müridin merdiveni olduğu için, nefis terbiyesine girmeden önce ruhu yükseltiyorlar. Diğer yollarda ise evvela nefsi tezkiyeden başlanıyor, hayli tezkiyeden sonra ruha geçiliyor. Fakat kuvvet bulmayan bir ruhun yanında nefsi tezkiye etmek çok zordur. Bir ömür bile kâfi değildir. Yani nefsi tezkiye edeceğim derken kimisi de ömrünü tüketmiş oluyor. Eğer nasibi varsa sonra ruha geçiyor. Mürşid müridin merdiveni olduğu için ve Tarikat-ı Nakşibendiye’de doğrudan doğruya ruhtan çıkış yapıldığı için, bir mürid onların seneler sonra ulaşacağı menzile bir anda yetmişmiş oluyor. O mesafeyi kestirmeden katediyor. Nefis ile ruh yollarının ayrıldığı nokta burasıdır.

Mürşid-i kâmil’i bulmak ilâhî bir lütuf ve bağış, büyük bir kolaylıktır.

Mürşid “Yürü!” der, Mürşid-i kâmil ise bizzat Allah-u Teâlâ’nın tasarrufu ile, ihsanı ile yürütür. Fakat şunu unutmamalı ki, Mürşid-i hakiki Hazret-i Allah’tır. Bu noktayı biraz daha açalım. Mürşid-i kâmil, Allah ve Resul’de tamamen fânî olduğu için Allah-u Teâlâ’nın lütfuyla yürütür. Allah-u Teâlâ’nın lütfuyla yürüttüğü için halkı Hakk’a davet eder. En kestirme yol ile, en az sözle Hakk’a ulaştırmaya gayret eder.

Mürşid-i kâmil’i Allah-u Teâlâ ileriye sürdüğü için, ona o makamı verdiği için; o çok iyi bilir ki kendisi hükümsüz bir resimden ibarettir. Allah-u Teâlâ onun varlığını almıştır, kendi varlığını duyurmuştur.

Mürşid-i kâmil Hazret-i Allah’ın malını pazara koyar, onun gönlündedir Hazret-i Allah.

Mürid ise oraya eremediği için, Hakk’ta fânî olamadığı için, hep kendini görür, kendi malını pazara koyar, onun ağzındadır Hazret-i Allah.

Cenabı Allah vetekaddes hazretleri Hak ta fani olan o bahtiyar kullarından eylesin...Amin...